

Fantazmagória a Sim sala bim v SV stena Malého Soliska

SV stena Malého Soliska má 250m a prvý priestup stenou urobila dvojica Kurdis, Maslanka v roku 1911. Odvtedy ubehlo až 82 rokov kým sa do tejto steny pozrel Jackovič so Skokanom a dňa 9.1.1993 preliezli Mackovu cestu V+ A1. Výborná cesta, ktorú sme s Janom Kořínkom preliezli v decembri 2006. Po telefonáte s Jacom sme sa dozvedeli, že sme urobili prvé opakovanie tejto cesty. Od vtedy ubehlo pár rokov a ja som sa do tejto časti doliny viac menej pravidelne vracal každú zimu a preliezal nové cesty na vedľajšom Furkotskom Solisku. Po prelezení všetkých jasných línií v tejto stene som sa sem v polovici decembra 2013 s Mirom Simom vybral znova. Na naše veľké nepochopenie nepribudla v SV stene Malého Soliska od roku 1993 žiadna nová cesta. Nepochopiteľné to pre nás je z dôvodu, že je to krásna stena, ktorá sa nachádza v populárnej Mlynickej doline ľahko prístupnej zo Štrbského plesa.

Fantazmagória

17 decembra 2013 sme mierili pod Malé Solisko s jasným cieľom – urobiť novú cestu napravo od Mackovej cesty. Počas prístupu pod stenu sme zistili, že podmienky v stenách sú viac ako výborné na zimné skalné lezenie – suchá skala a teplota okolo 0 C, teda teplo. V Mlynickej záhradke dávame prestávku. Kukáme sa na stenu a oboch nás nadchne kompaktná platňa v dolnej časti steny vľavo od Mackovej cesty. Každú doterajšiu zimu čo som tu bol, bola táto platňa totálne zaľadnená a vyzerala nepreleziteľne. Až teraz, počas teplého decembra, sa platňa zbavila ľadu. Ukázali sa v nej špárky s trávou a zrazu sa javila ako preleziteľná. Bolo rozhodnuté – ideme priamo stredom platne a potom rovno hore až na vršok. Do prvej dĺžky sa vybral Miro a po pár metroch konštatuje že to dnes ozaj pôjde. Kričí že sú tam zdola neviditeľné špárky a skala je úplne suchá. Dáva si dole zbrane aj rukavice a s holými rukami a mačkami na nohách prelieza prvú dĺžku viac-menej bez problémov. Super. Doliezam za ním na štand a hneď sa púšťam do druhej dĺžky ktorej prvá polovica je

podobné platňové lezenie ako v prvej a tiež ma pomerne ľahko púšťa. V druhej časti dĺžky preliezam pomedzi ťažko vyzerajúce previsy a som na druhom štande. Tretiu dĺžku lezieme po trávach a firne až pod platne v hornej časti steny. Tu prichádza rad opäť na mňa a ja sa s radosťou púšťam do akéhosi kútošparového útvaru v platni. Vstup do neho je cez kolmý sokolík a ďalej sa lezenie stáva dosť zaujímavým – stažieva sa. Zbrane sú mi tu iba na oštaru a tak ich pripínam na sedačku a leziem s holými rukami. Mačky škripu a ruky sa snažia nájsť nejaký chyt v kútošpáre. Pár minút stepujem na mieste a nepohnem sa ani o centimeter. Potom do lezenia zapojím cele telo. Chrbtom sa odtláčam o hranu kútošpáry a ľavú nohu dávam vysoko, vysoko... vlastne zakladám päťu s mačkou na malú poličku. Nejakto týmto spôsobom púšťa, pár krát to zopakujem až sa dostávam pod malý previs na konci dĺžky. Ten preliezam za pomoci oboch kolien a som na štvrtom štande. Super. Nebolo to ľahké, no pustilo to voľne a to ma moc teší. Miro si v dĺžke tak isto fajne zalezie, natiahne ešte nie ľahkú poslednú dĺžku v skale a sme na vrchole Malého Soliska. Výborne. Krásna nová cesta v stene je naša! Následný zostup z vrcholu je buď ľahko dole do Furkotskej doliny, alebo ako sme to urobili my – po hrebeni na sever (II-III) do Soliskovej štrbiny, odtiaľ jedno zlanenie do žľabu a ním dole do Mlynickej doliny späť pod stenu ku batohom. Cestou dole dolinou rozoberáme našu dnešnú cestu a zhodujeme sa na obtiažnosti dĺžok. Prvú hodnotíme za V, druhú za V- a najťažšiu štvrtú za VI. Je nám úplne jasné, že tieto čísla by boli oveľa vyššie, keby sme dnes nemali také podmienky aké sme mali. V skutočne zimných podmienkach si tú spodnú zaľadnenú platňu nedokážeme predstaviť preliezť voľne a tak isto ani najťažšiu štvrtú dĺžku. Proste sme dnes vychytali podmienky na túto super lajnu. A názov cesty? Keď som sa do tejto platne pozeral počas minulých zím, zdalo sa mi ako úplne nemožné preliezť ju priamo... bola to čistá Fantazmagória. A o názve bolo rozhodnuté – Fantazmagória.

Sim sala bim

Od prelezenia Fantazmagórie ubehlo pár týždňov, prešli Vianoce aj Silvester a ja som v Tatrách od vtedy nebol. Miro stihol dačo poliezt' na iných kopcoch, no obaja sme vedeli že nás na Malom Solisku čaká ešte jeden deň. Jeden deň plný lezenia a plný nadšenia z objavovania nového smeru novej cesty. Cez sviatky na celom Slovenku zavládla jar. Aj na Liptove je teplo a lezieme na našich skalách v lezečkách a v krátkom tričku. No chuť ísť opäť pod "našu" stenu je obrovská a s Mirom sa dohadujeme na 7 január 2014. Dni sú krátke a tak volíme skorý ranný nástup zo Štrbského plesa o 5:30. Chodník v doline je úplne suchý a až nad Skok sa dá ísť v teniskách. Do Mlynickej záhradky stúpame po suti a až v nej je trochu snehu. Steny dole v doline boli úplne suché, no "naša" SV stena Malého Soliska vyzerá inak. Je v nej sneh a dolná platňa je zaľadnená skoro tak ako po iné zimy. Pôvodne sme chceli do dnešnej cesty nastúpiť kútmi vpravo od Mackovej cesty, no priamo pod nástupom sa rozhodujeme inak. Pozeráme do platne vľavo od Mackovej cesty. Je v nej dnes oveľa viac ľadu ako keď sme tu boli pred tromi týždňami. To isto spôsobilo sneženie par dní pred Silvestrom. V polovici platne vidíme vertikálnu špáru s trávou. Miro navrhuje ísť to skúsiť tadiaľ a ja rýchlo súhlasím. Prvá dĺžka vyšla na mňa a ja sa do nej púšťam bez rešpektu. Platňa je položená a v špáre je vidieť dosť tráv – to musí preda ísť. Naliezam do nej cez úvodný previsťek a rýchlo zisťujem, že dnes to bude iné kafe ako minule. Platňa je zaliata ľadom a všetky špárky v nej tak isto. Leziem so zbraňami a nimi sem tam nájdem niečo čo ma trochu drží a pomaličky sa dostávam vyššie. Možnosti istenia sú biedne. Všade ľad a sneh a iba po dlhom hľadaní nájdem dačo kam dám frienda, alebo skobku. Špára s trávou je odo mňa ešte dosť ďaleko a ja začínam cítiť nepokoj z možného pádu, ktorý by nemusel dopadnúť najzdravšie. Chumáče tráv nedržia tak ako by som si prial a hrotami zbraní musím

hľadať mikro špárky na bočáky a páčiť cez ne. Pomaličky sa plazím vyššie až sa dostávam do tej špáry s trávami. Tu sa mi na chvíľu ulľavuje a zakladám dva tutové friendly. Odtiaľto ma na štand čaká ešte tak 15 metrov a trávy tu držia o čosi lepšie. Leziem, leziem, možnosť na zaistenie nevidím a tak leziem stále vyššie a dole sa radšej nepozerám. Vo chvíli keď si už začnem uvedomovať že mám odlez ako prasa, dolieзам na koniec špárky, kde ma milosrdne čaká veľký zmrznutý trs trávy. Tutový chyt. Super. Dačo pofidérne založím a po pár metroch dolieзам na prvý štand. Robím ho z troch skôb a za chvíľku si túto skvostnú dĺžku vychutnáva Miro. Drtí ako vie a kričí na mňa kopec nadávok, že ako som to mohol vytiahnuť. No... sám sa veru čudujem že ma to pustilo voľne a bez pádu. Druhá dĺžka je v porovnaní s prvou ľahká a z druhého štandu pozeráme do tretej dĺžky. Tá vedie platňou vpravo od veľkého kútu v strednej časti steny. Týmto kútom vedie Mackova cesta a v platni vpravo od neho vidíme vhlbenie meniace sa v polovici na špáru. Vyzerá perfektne a nastupuje do nej Miro. Lezie plynulo hore a z jeho slov je cítiť že si to riadne užíva. Na konci dĺžky spraví traverz doprava a tam robí ďalší štand. Ja si na druhom konci lana túto dĺžku tiež vychutnávam a krochám si ako tie trávky a firm pekne držia. Zo štandu vidíme že cesta hore pôjde najskôr vhlbením s firmom a potom skalným kútom až na vrcholový hrebeň. Idem ja a leziem po tvrdom firme asi 30 metrov až pod kolmý kút. Tu sa lezenie výrazne sťažuje. Na moju veľkú radosť sa dá kút dobre zaistiť, je v ňom dosť špárok na hroty zbrani a tak ho celý preliezam po zbraniach. Štandujem asi 15 metrov pod hrebeňom na malej plošinke v kúte. Dolieза Miro a hneď aj nastupuje do poslednej dĺžky. Tá nevyzerá vôbec ľahko. Je to kolmý kút a vypadá dosť hladko. Celú cestu sme doteraz dali voľne a obaja si prajeme aby nás týchto posledných pár metrov pustilo tiež voľne. Miro nalieза cez pár lokrov do kúta a tu nachádza výborné, hlboké špáry na zbrane. Tieto špáry nebolo zo spodu vidieť a vyzerá to tak, že cesta na vrchol je otvorená. Tak sa aj deje, za chvíľku je na vrcholovom hrebene a môže ma začať doberať. Ja si dĺžku tiež vychutnám po zbraniach a za pár minút sme obaja hore. Paráda. Super. Je to tam! A celé voľne! Užívame si nádherný pocit šťastia. Stenu sme obohatili o dve krásne a úplne samostatné nové cesty. Nádherný pocit. Dole schádzame cez Soliskovú štrbinu späť do Mlynice ku veciam pod nástupom. Cestou dole sa ešte pár krát kukneme do steny na naše dve nové linky a pocit s dobre vykonanej práce je ešte viac silnejší. Tradične nasleduje rozobratie obtiažnosti dĺžok. O prvej dĺžke chvíľu diskutujeme. Nie sme zvyknutí hodnotiť cestu v M-kovej stupnici. No dnes sme celú cestu liezli po zbraniach a tak ju chceme ohodnotiť M-kovo. Porovnávame ju s inými cestami a nakoniec sa zhodujeme na stupni M6 možno aj M6+ pre prvú dĺžku. Druhá je za M4, štvrtá za M4+, piata za M5+ a posledná za M5. Ako už pár krát predtým pri iných mojich cestách, aj teraz som mal názov cesty vymyslený už skôr. Táto cesta ponese vo svojom mene meno môjho spolulezca a dobrého kamaráta Mira. Názov je - Sim sala bim.

Resumé:

Prvovýstupy v SV stene Malého Soliska z Mlynickej doliny:

“Fantazmagória” VI, 240m, 5hodín (17.12.2013 Miro Sim & Ivan Vaňa Staroň)

“Sim sala bim” M6, 240m, 5hodín (07.01.2014 Miro Sim & Ivan Vaňa Staroň)

Ivan Vaňa Staroň (HK James Bobrovec)